اسامه بن لادن په افغانستان کې

له تورې بوړې تر ايبټ آباده – د اسامه زوي د خپل پلار کيسه کوي

ليکوال: استاد مصطفی حامد (ابوالوليد المصري)

ژباړه : عبدالرحيم (ثاقب)

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لیکوال سریزه

د دې کیسې روایت کوونکی داسې څوک دی چې هغه شخصا د کیسې د ټولو جریاناتو عیني شاهد پاتې شوی نه دا چې هغه یې له بل چا اوریدلي او یا نقل کړي وي.

هو! دا شخص د اسامه بن لادن هغه زوی دی کوم چې له نوموړي سره د ده د وروستي سفر هم لاری و.

دوی دا سفر په ګډه د ۲۰۰۱ کال د اکتوبر د میاشتې له لومړۍ لسیزې شروع د ۲۰۰۲ کال تر پسرلي پورې جاري ساتلی دی.

دا یو کلن سفر چې له کابل څخه یې تر تورې بوړې ، کونړ، ډیورنډ کرښې هاغاړې قبائلي سیمې او بالاخره پیښور پورې اوږد واټن وهلی داسې یو خطر ناک سفر دی چې هره شیبه یې د استخباراتي شبکو تر تعقیب ، د امریکایي الوتکو تر بمبار او سیمه ییزو جاسوسانو تر څارنې لاندې تیره شوې ده.

زه د دې کیسې د لیکوال په توګه کله چې پر کومې موضوع خپله تبصره او یاهم وضاحت کول غواړم نو هغه د دې لپاره چې وپیژندل شي چې دا زما خپله تبصره او نظر دی په قوسینو کې په جلا مائل خط لیکم.

ما د خپل توان په کچه کوښښ کړی چې د دې پیښې د احداثو لپاره د جګړې له روزمره پیښو څخه تاریخونه را پیدا او دلته ورسره یوځای کړم.

له دې پرته نورهرڅه خپله د کیسې د راوي خبرې دي کومې چې یې د کیسې له پیله ترپایه له افغانستان څخه ترپاکستان / پیښور پورې له خپل پلار سره د ملتیا په اړه ماته روایت کړې دي.

پاکستان پیښور ته په رسیدو سره دواړه یوله بل نه جلا شوي او هر یوه د شخصي تحفظ او د دښمن له تعقیب څخه د ځان ژغورنې په خاطر ځانګړی لوری ځانته ټاکلی دی.

دلته د کیسې راوي په ایبټ آباد کې د امریکایي ځانګړیو ځواکونو په برید کې د اسامه بن لادن د وژل کیدو کیسه هم کړې خو هغه یې د پیښې د عیني شاهد په حیث نه ؛ بلکې د خپلې کورنۍ د غړیو د هغو عیني مشاهداتو پر اساس کړې کوم چې یې د دې بد مرغي پیښې ټوله ماجرا په خپلو سترګو لیدلې وه.

چې د ده د خبرو پیل په لاندې جملې پیلیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له کابله تر تورې بوړې!

د سپتمبر له پيښې وړاندې مې پلار کندهار د کابل په نيت پرېښود او هلته په کلکانو د جګړې په لومړۍ کرښه کې تم شو چې کله ناکله به يې د جګړې له ستوماني څخه د دمې اخيستو لپاره هغه استوګنځي ته هم سر ورښکاره کاوه چې د لومړي خط شاته يې په لنډ واټن کې موقعيت درلود.

همدا راز په کلکانو کې د جګړې له لومړۍ کرښې څخه به وخت ناوخته د لوګر ولايت د مس عينک غونډ او له هغه ځايه د جلال آباد د تورې بوړې د غرونو خوا ته هم تلو تر څو هلته له دښمن (امريکايي ځواکونو)سره د راتلونکې جګړې له پاره تياری ونيسي.

د کابل ، لوګر، جلال آباد او تورې بوړې ترمنځ تګ راتګ يې تقريبا څو اونۍ دربر ونيولې.

د کابل د سقوط په ورځ (۱۱ نومبر د ۲۰۰۱) مې پلار په کابل کې و ، چې د ښار له سقوط سره سم د خپلو څو تنو مخلصو ملګرو جهادي قومندانانو هر يو (اول ګل) (محمد رحيم) او(ډاکټر امين) په ملتيا جلال آباد ته ولاړ.

د (دسمبر په شپږم ۲۰۰۱) د ننګرهار د سقوط په ورځ مونږ ټول په يوه فور بای فور موټر کې سپاره او په توره شپه کې مو د تورې بوړې پرخوا ور ووهله.

حمزه الغامدي په ډېرمهارت سره په مړو څراغونو ډريوري کوله او امريکايي الوتکو په ننګرهار ښار او شاوخوا سيمو خطرناکه بمباري کوله.

د تورې بوړې غره ته په رسيدو سره مو موټر لاندې متوقف او مونږ پلي د غره په لوري ور روان شو.

تر دری ساعته مزله وروسته د تورې بوړې په غره کې د ميشتو عربانو لومړني مرکز ته ورسيدو.

دا ځای په توره بوړه کې د ترصد کوونکي ګروپ مرکز و، شپه مو هلته ورسره تيره کړه ، سهار په لمر څرک مو تر ناشتې وروسته بيا د غره د هسکې څوکې په لور خپل سفر ته کش ورکړ مازديګر ناوخته و چې د عربانو يو بل مرکز ته ورسيدو، هلته مو په ډېر مشکله د خوراک له پاره څه وريجې او کچالو پيدا او نوش جان کړل او نور مو تر ونو لاندې د دمې په نيت ځانونه واچول.

په دې سترې سفر کې چې د غره په لاښونو کې سپينې واورې راباندې راچاپېر وې پلار مې نور هم مخ پورته د لوړ ختلو امر وکړ چې هلته په رسيدو سره له افغانستان سره په پوله د ډيورنډ کرښې هاخو قبائلي سيمې راته ښکاريدلې.

هلته زمونږ د دمې ځای د دوو پښتنو قبيلو ترمنځ موقعيت درلود کومې چې د ډيورنډ کرښې سره جلاکړې دي، د دې ځای خلګ د مولوي خالص تنظيم مربوط د شهيد انجنير محمود پلويان وو چې مونږ ورسره څه کم يوه اونۍ تم شولو.

دلته تر يوې اونۍ تيرولو وروسته مې پلار د يوه افغاني راه بلد په ملتيا نور هم په غره کې د لوړ ختلو تکل وکړ چې دې مزل نږدې لس ساعته وخت ونيو، بالاخره د مازديګر د لمانځه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت را باندې راغی چې تر اداء کولو وروسته مو بیا د سهار تر لمانځه پورې ستونزمن سفر ته دوام ورکړ.
د سهار ترلمانځه وروسته مو هم د وروستي منزل په لور سټرې ګامونه پیل کړل.
په دې حال کې مو د پلار د خوندیتوب په غرض په سیمه کې د موجودو دوو قبیلو له منځه له یوې سره خبرې روانې وې.
له پلار سره مې په دې سفر کې د ډاکټر ایمن الظواهري، سلیمان ابوالغیث ، ابوعمرالمغربي ، او حمزه الغامدي په شمول ۳۰ تنه نور ملګري هم مله وو.
زه او ورور مې هم د دې سټرې کاروان لارویان وو چې له خپل پلار سره مو په ټولو چارو کې مرسته کوله .
د همدې اوږده سفر په ترڅ کې د شپې مهال تر سپیده چاود وړاندې یوه کلي ته ورسیدو، خو له هغه ځایه ډیر په منډه ووتلو ترڅو کلیوال راخبر نشي او د سفر مسیر مو افشاء نه کړي.
بالآخره د غرونو په منځ کې یوه ګوښه کورته ورسیدو هلته مو ډېې ولګولې او ټول تر ماسپښینه پورې په ژور خوب بیده شول.
د ماسپښین ترلمانځه وروسته کوربنو راته ډیره مکلفه ډوډۍ تیاره کړې وه چې مونږ هم په ښه اشتهاء وخوړه.
تر نیمې شپې همدلته تم شولو او بیا همدې کوربنو راته یو باروړونکی لوی موټر راوست چې تر دې کلي لوړ یوه بل ځای ته یې د غره سر ته ولېږدولو.
هلته فقط یوه ودانۍ وه چې دوې کوټې یې لرلې او خلکو د مالونو (پسونو) ساتلو لپاره ترې کار اخیست او زمونږ تر ورتلو وړاندې پکې کیکو (وربرو) ښې ډیرې ځالې جوړې کړې وې.
مونږ په داسې حال کې چې سخت سټړي او ستومانه و همالته مو واړول، زه او پلار مې ، ډاکټر ایمن الظواهري، او سلیمان ابوالغیث په یوه کوټه او زما ورور او نور ملګري په بله هغې کې ځای پرځای شولو.
پر دې ځای باندې ملګرو د کیکو د کور نوم کیښود، ما به همدا د کیکو په کور کې د خپلې ویډیویي کیمرې په وسیله د خپل پلار په پټه عکاسي کوله، چې دا کیمره مې د سفر د ټول بهیر د عکاسۍ له پاره تر پایه له ځان سره وساتله.
د کیکو په کور کې مو یوه اوونۍ تیره کړه، په دې حال کې له مونږ عربانو پرته بل هیڅ راه بلد څوک نه و.
هماغه د کیکو په کور کې د اوسیدو پر مهال د ډاکټر ایمن الظواهري د میرمنې ، محمد صلاح، او عبدالهادي اردني د شهادت خبر هم راورسیدو.
د دې خبر تر اوریدو وروسته مې پلار بیرته په توره بوږه کې د عربو مرکزونو ته د تللو پریکړه وکړه، ډاکټر ایمن الظواهري ته یې وویل چې ته د دې خواشینوونکي خبر د اوریدو

(c) ketabton.com: The Digital Library

له امله يوه ورځ همدلته نور هم دمه وکړه ، له هغه سره يې څو نفره ملګري هم پريښودل زه او نور پاتې ملګري مې له پلار سره د تورې بوړې د مرکزونو پرخوا را روان شوو.

د کيکو له کوره د تورې بوړې په خوا زمونږ دا راګرځيدل زمونږ لويه اشتباه وه ، ځکه مونږ په لوى لاس ځان د خطر ځاى ته واچاوه ، په همدې لاره کې راباندې امريکايي الوتکو بمونو وغورځول چې يو بم يې په څو مترئ کې راته ولګيده ، د بم له لګيدو سره سم مې پلار ځاى پر ځاى کيناست، زه يې مخې ته ناست وم نور ملګري شاوخوا سره تيت شول.

ښه ګړئ وروسته چې د بمونو لوخړې ورکې شوې بيا مو خپل مزل په مخه واخيست او په توره بوړه کې د ملګرو دفاعي کرښو ته را ورسيدو.

دوې ورځې وروسته راپسې ډاکټر ايمن الظواهري هم هلته راغى.

په تورې بوړې باندې د روژې د مياشتې په ۱۷ نيټه چې د دسمبر له دريمې سره سمون خوري بمباري پيل شوه خو دا بمباري په متفرق ډول وه او پر يوه مشخص ځاى يې ترکيز نه درلود.

زمونږ موقعيت د تورې بوړې غره په تر ټولو لوړه څوکه کې و، هلته د ټولو عربانو شمير ۳۱۳ تنه و چې د ميشتيدنې په ټوله موده کې ورباندې امريکايي الوتکو ډير درانه بمونه وغورځول مګر بيا هم د شهيدانو شمير لسو ته ونه رسيده.

مونږ په توره بوړه کې د شتون پرمهال له پاسه د امريکايانو لخوا تر سختې بمبارئ لاندې وو او د ځمکې له لورې د ځينو سيمه ييزو قومندانانو لکه حاجي زمان، حضرت على او اول ګل لخوا محاصره وو.

معلم اول ګل چې زما د پلار له نيږدې ملګرو څخه و هسې په نوم له حاجي زمان دوئ سره د تورې بوړې په محاصرې کې شريک و خو په حقيقت کې زمونږ ملګري او د محمد رحيم نومي مجاهد (چې زمونږ يو ډير نيږدي دوست ، بلکې د القاعده تنظيم يو فعال شخص و) په وسيله به يې مونږ ته د دښمن د ليکو ټول معلومات راکول، چې دا دواړه کسان بيا د امريکايانو لخوا ووژل شول.

امريکايي بي ۵۲ الوتکو به د ورځې له خوا زمونږ مورچلونه بمبارول او ايف ۱۶ هغو به د شپې مهال.

بي ۵۲ به د تک او راتګ په مهال کې بمونه راباندې غورځول او مجاهدينو به د ځان ژغورنې په خاطر ترې خپل ځانونه يوې او بلې خواته ګوښه کول.

د اسامه بن لادن په مورچل کې بريښنايي چيپ (Electronic chip)

کوم ځاى چې مونږ ورڅخه د مورچل په توګه استفاده کوله د هغه مساحت (۳× ۲متر) کې و، په همدې مورچل کې مې پلار، ډاکټر ايمن الظواهري ، ابوالغيث او زه خزه وو (ميشت وو).

يوه ورځ د سيمې ځينې خلک زما له پلار سره د ليدنې کتنې او له هغه سره د سترې مشي لپاره زمونږ سنګرونو ته راغلل، خو د واپسئ پر مهال د هغوى له جملې څخه کوم يوه په پټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هماغه ځای کې امریکايي الوتکو ته زمونږ د ځای ورښودلو له پاره یو بریښنايي چیپ غورځولی و.
کله چې همدا خلګ زمونږ له سترګو فنا شول سمدستي مې پلار ټولو ته د سیمې پریښودو امر وکړ او ټول لرې ترې ولاړو.
هماغه و چې لیږ ګړی وروسته الوتکې راغلې او هغه ځای یې سخت بمبار کړ.
پلار مې د بمبار شوي ځای د معلومولو له پاره یو کس هلته ور ولیږو، هغه معلومات راوړل چې الوتکو عین هغه زمونږ پر مورچل دومره لوی بم غورځولی چې ډیره ژوره کنده یې په ځمکه کې جوړه کړې وه، په هغه خندق کې د بم راپریوتو په حال کې یو تن بیده پاتې شوی و.
(۲۷ رمضان ـ۱۶ دسمبر): دوې ورځې وړاندې مو د مخابرې له لارې په کندهار کې د ابو حفص مصري د شهادت خبر ترلاسه کړ(یعني ترهمدې نیټې یوه میاشت شاو خوا وروسته ؛ځکه نوموړی د نومبرد میاشتې په ۱۳ورځ شهید کړای شو.)
په همدې ورځ مې پلار راته وویل چې ته او ورور دې دواړه نور له دې سیمې څخه ولاړشئ، خو ما د هغه خبره رد کړه ورته ومې ویل چې زه نه ؛ بلکې زما ورور دې ولاړ شي.
خو پلار مو د دواړو په تګ ټینګار وکړ، بیا یې همداسې پریښودلو او دی راڅخه ولاړ.
لږ ګړی وروسته بیا راغی او راته ویې ویل چې ته ، ډاکټر ایمن او ابوالغیث درې واړه یو بل ځای ته ولاړشئ!
داسې ځای چې مونږ ته یې په اړه هیڅ معلومات نه و ، خو تلل مو هلته اړین و او هورې به مو د پلار د راتلو انتظار کاوو.
مازدیګر مهال و چې د یو افغاني راه بلد په ملتیا مو د سفر تیاری ونیو ، پلار مو د خدای پامانۍ له پاره راغی زه یې خپلې سینې ته ورجوخت او په سربندې ښکل کړم، ماټکان وخوړ ځکه دا کله هم د ده عادت نه و او زما نه یادیده چې پلار دې له ما پرته زما د نورو ورونو سر ښکل کړی او یا یې په همدې ډول سره په غیږ کې ټینګ کړی وي.
همدا زه وم چې د سپټمبر تر پیښې وروسته په لوګر کې له اوسیدنې نیولې بیا تر همدې ځایه پورې د ده خادم وم چې کالي او د سفر نور سامان به مې ورسره اخیستی و.
په هرصورت مونږ د تورې بوړې له غره څخه د شپې په تیاره کې په داسې حال کې راښکته شوو چې د جلال اباد لخوا تر محاصرې لاندې وو، خو مونږ د وزیرو د سیمې په لورې راښکته او همدې د وزیرو قبیلې خلکو په قاچاقي ډول خپل کلي ته راوستلو.
له غره څخه د راښکته کیدو په مهال نږدې و چې د شمالي ټلوالې کسانو لیدلي وای؛ ځکه په سیمه کې د دوی د پیرې پوسته وه چې د هغې پوستې د ګزمې د موټر رڼا زمونږ پرلور را برابره شوه ، مونږ سمدستي هملته په ځمکه پروت وکړ، زما پښه لګیدلې(زخمي) وه خو په دغه خوږ حالت کې مې د تورې بوړې لوړې ژورې هم ورباندې ووهلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګزمې تر تيريدو وروسته مو خپل مزله ته دوام ورکړ يو ځای له لښتي څخه د ټوپ په حال کې د ډاکټر ايمن چشمې (عينکې) له سترګو ولويدې، ښايي لوی ټوپ يې وهلی وي، ځکه په همدې ځای کې چې مو هرڅومره وپلټلې پيدا مو نه کړې ، البته په توره شپه کې.
بالاخره هغه پټ کور ته ورسيدو چې همدې بدرګچيانو زمونږ لپاره لا له وړاندې تيارکړی و، هلته مو يواځې يوه شپه تيره کړه.
سهار د دسمبر په (۱۷) يې پيکپ موټر راته راوست د جلال اباد ښار له څنګه يې تير او بيا يې همداسې لنډ د کونړ خواته ورتاو او په يوه غره ييزه لاره يې د کونړ مرکز (اسد آباد) ته ورسولو او هلته په يوه غلي کور کې پټ شولو.
د کمکي اختر په سهار (۱۹دسمبر) تر سپيده چاود لږ وړاندې يو ځوان کوټې ته رادننه او په ډيراحساساتي لهجه يې باندې غږکړل:
جاء الأسامه ... (اسامه راغی) له دې نه څو ثانيې وروسته مې پلار کوټې ته را داخل شو چې مونږ يې په ليدو ډير خوشاله او سمدستي مو د شکر سجدې وکړې او پلار ته مو وويل چې نن پر مونږ دوه اخترونه راغلل:
کمکی اختراو په سلامتي سره ستاسي د رارسيدو اختر.
چا چې مې پلار راورساوه هغه معلم اول ګل و چې په خپل سپين رنګي لانډ کروزر موټر کې چې په تور رنګ يې لړلی و د کونړ ولايت تر حدودو پوري راوړ او تر هغه وروسته يې زمونږ خپل ملګري ښه راغلاست ته ورغلل او دی يې زمونږ د اوسيدو ترپټ ځايه راورساوه.
مونږه ټول په همدې غلي کور کې په داسې حال کې پټ اوسيدلو چې د ژمي سوړ موسم و او زمونږ شاوخوا سپينې واورې پرتې وې ، سره له دې چې يخ راباندې خولې لګولې خو مونږ د ځان د افشاء کيدو له ډاره هلته د لاس ګرمولو لپاره هم اور نشوای بلولای.
په کونړ کې زمونږ تر درې مياشتني اقامت وروسته حکمتيار(د ۲۰۰۲ کال په مارچ) کې د خالد الشيخ په وسيله زمونږ اقامتګاه ته راغی.
زما د پلار او زمونږ د ټولو هغو ملګرو ترمنځ چې په پاکستان کې اوسيدل هر ډول ارتباطات د خالد الشيخ له لاري تنظيميدل.
له پلار سره مې د حکمتيار تر لومړي ملاقات وروسته نوموړی يوه بل ګوښه کور د ځان له پاره تعين او هلته يې يواځې اوسيدل غوره کړل.
له هغه ګوښه ځايه به زمونږ استوګنځي ته راته او زما له پلار، ډاکټر ايمن او ابوالغيث سره به يې سري مجلس کاوه.
سره له دې چې زه او ورور به مې د دوی څلورو په مجلس کې نه کيانستلو، خو د دوی د مجلس له روحيې څخه به مو د دوی ترمنځ ناخوښي، او متشنج وضعيت له لرې حس کاوه.
وروسته حکمتيار زمونږ له هستوګنځي څخه ښه لرې بل ځای ته ولاړ، خو پلار به مې له نوموړي سره د رابطې او مجلس له پاره سليمان ابوالغيث هماغه لرې ځای ته ورليږه، مګر

(c) ketabton.com: The Digital Library

هرځل چې به نوموړی د حکمتیار له مجلسه بیرته راتو له حکمتیار سره د کړي مجلس له امله به سخت نیولی او خفه ښکاریده.
د کونړ د آسمانڅکو غرونو په منځ کې زمونږ د اوسیدنې په مهال خالد الشیخ له کمپیوټر سره مل یوه سي ډي را ولیږله چې پر هغې له پاسه دا جمله لیکلې وه ـ سري للغایه
مونږ چې په داسې وضعیت کې و چې عادي شیان به هم راته سري او تشویش ناک مالومیدل پر سي ډي باندې د (سري للغایه) جملې لا په تشویش کې کړو.
پلار مې هم د کمپیوټر او سي ډي په لیدو سره و ویل:
عجیب !!
دا به تاسو نه ګورئ! بلکې یوائې زه به یې ګورم.
خو کله چې مې پلار سي ډي وکتله نو په هغې کې هیڅ شی هم اشد محرم نه و؛ بلکې په هغې کې د الجزیره ټلویزون د مشهور مصري ژورنالیست یسري فوده هغه ځیرنیز پروګرام ریکارډ شوی و چې د پروګرام عنوان یې (سري للغایه) و او د سپټمبر د پیښې په اړه ځیړنه او تحقیق ور کې شوی و.
په (سري للغایه) پروګرام کې مو پر نورو معلوماتو سربیره د لومړي ځل له پاره د ګوانتنامو د بندیانو انځورونه هم ولیدل.
دلته زمونږ د اوسیدنې ښه ډیر وخت وشو چې وروسته مې د پلار په غوښتنه حمزه الغامدي هم راڅخه بلې خوا ته مسافر شو ، فقط پلار، ډاکټر ایمن ، سلیمان ابوالغیث ، ابو بصیر ، زه او ورور مې په استوګنځي کې پاتې شولو.
ما او ورور مې د ورځنې ژوند د کارونو نوبت سره جلا کړ، یوه ورځ به د پخلي، جامو مینځلو ، کوټو جاروکولو ... کار ما کاوه او بله ورځ به مې ورور.
د دې لپاره چې څوک راخبر نشي د شپې په تیاره کې به د اوبو را وړلو لپاره ډیر لاندې خوړ ته کوزیدو او له هغه ځایه به مو په دوو سطلونو کې اوبه راخیژولې.
له لاندې خوړنه د غره سر ته د راختو په حال کې به راڅخه سطلونه چړپیدل او هماغه یخې او به به مو په ځان را توییدلې چې د یخوالي له امله به داسې راباندې لګیدې لکه مچیو چې به په ځټ ځټ کې چیچلو.
په ورځ کې به مو درې ځله خواړه تیارول، د سهار ناشته، غرمنۍ او ماخوستن تر لمانځه وړاندې ډوډۍ.
یوه ورځ مو د سهار ناشتې لپاره معصوبه تیاره کړه .
معصوبه د سعودي د خلکو خوندور خواړه دي .
په دې خوړو کې د وړو په منځ کې عسل او کورني غوړي ځای پرځای کیږي، ډاکټر صاحب ایمن ته یې خوند ورنه کړ، وای دا خواړه زمونږ د خلکو خواړه نه دي؛ ځکه یې مونږ ته همدا تیار خواړه په کاسه کې راپرېښودل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه و چې غرمه مو لږ کدو او پټاټې (کچالو) پیدا او غرمنۍ مو باندې تیاره کړه ، دا چې ډاکټرصاحب د سهار ناشتې له وخته لا وږی پاتې و همدا کدو او پټاټې یې په خوند وخوړل ، پلارمې هم د ده له وجې دا خواړه په خوښې وستایل.
له غرمې ډوډۍ وروسته مې ورور او ابو الغیث له کوره د باندې ووتل زه ، پلار او ډاکټر ایمن همدلته پاتې شوو، هغوی چې کله بهر وځنډېدل له پلار سره مې اندیښنه پیدا شوه چې نکسه هغوی د دښمن په لاس کیوتي نه وي چې د هغوی په وسیله به ترمونږ پورې هم پل را ورسوي (راشي)
تر څو یې یوه ورځ سهار مهال د همدې په شنو ونو پوښل شویو غرونو له لارې د پاکستان په لوري مخه کړه او د هغه ځای اوسیدونکې یوه سړي راته وویل چې امریکایي الوتکو یې د اوسیدو ځای هم ور بمبار کړ .

یو مهال مونږ دری واړه (زه ، پلارمې او ډاکټر ایمن الظواهري) د غره په سر یوه کور کې دری په دری اوسیدلو.
زما د پلار او ډاکټر صاحب ایمن ترمنځ څه معمولي خوابدن رامنځته شو.
د خوابدون لامل یې دا وه چې پلارمې یوه اندازه د بیرې عسل واخیستل.
ډاکټر ایمن ورباندې په غوصه او ور ته ویې ویل :
د مجاهدینو په پیسو مونږ ته عسل اخیستل ناروا دي.
پلار مې ورته وویل :
راځه ... ویې خوره !
د الله په فضل د جهاد له پیله تر همدې شیبې پورې مې نه په خپل ځان او نه هم په اولاد د مجاهدینو له ماله یوه روپۍ لګولې.
دا عسل مې هم په خپلو روپو اخیستي ، نه دمجاهدینو په هغو .
له دې سره ډاکټر ایمن هم خاموشه او د پلار په ځواب کې مې څه و نه ویل.
دلته له څه وخت تیرولو وروسته ، یوه ورځ یو ناشناخته سړی راغی ، چا چې تر مونږ پورې را رسولی و هغوی ته یې خپل نوم ابو احمد الکویتي وربښوودلی و.
دا سړی چې له کوم لیرې ځایه راغلی و ښه ستومانه او دلته له را رسیدو سره سم د کور په بله کوټه کې مې د پلار لیدو ته انتظار و.
پلار مې راته وویل چې ته ورشه ویې ګوره او دا ترې مالومه کړه چې ریښیا هم دا سړی ابو احمد دی؟
زه ورغلم سړی خوب وړی و آرام مې وښوراوه ، چې را ویښ شو روغبړ مې ورسره وکړ ، د خبرو په مهال مې دا ترې مالومه کړه چې همدا کس ریښتیا هم ابو احمد دی ، پلار ته چې مې ورغلم او د سړي د ابو احمد والی ډاډ مې ورکړ، سمدستي یې خپلې کوټې ته وروغوښت او ښه اوږد مجلس یې ورسره وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د آرامۍ هیله مو په نه هیلې بدله شوه
یوه ورځ نابېره زمونږ د اوسیدو په خواوشا کې وضعیت بدل شو، امریکایان همدې سیمې ته د عملیاتو په نیت راغلل خو پلار مي چې خبر شو ویل یې کرار همدلته په دې خپل کور کې اوسئ! دا امریکایي ځواکونه چې دلته راغلي داسې ښکاري لکه چې هسي تصادفي دې سیمې ته راپیش شوي وي او بیرته ژرځي.
دا چې پلار مي تر معمول یوڅه زیات وخت دلته د کومې امنیتي ستونزې له پیښیدو پرته تیر کړ نو بلکل یې دلته زړه ولګیده او په دې سیمې کې یې تقریبا د دائمي اوسیدو سوچ کاوه.
نوموړي په همدې نظر له هغه چاسره چې مونږ ته یې دلته د اوسیدو زمینه برابره کړې وه و خبره وکړه چې دلته مونږ ته خپل کور جوړ کړي ، هغوی ته یې د کور نقشه هم ورکړه ، دا نقشه عین هماغه نقشه وه چې وروسته یې بیا د هغې له مخې په ایبټ آباد کې کور جوړ کړ ، نقشه مخکې تر مخکې په داسې ترتیب ډیزاین شوې وه چې سړی له لیرې باندې تیر ایستل کیده .
د دې سیمې خلکو مي له پلار سره ډیره ښه رویه کوله ، پلار به مي هم ورسره ښه وضعیت کاوه او له هغوئ سره به یې د امریکایانو خلاف جهاد کې نغدي مرسته هم کوله.
ریښتیا هم چې هغوئ په خپلې سیمي کې د امریکایي ځواکونو په خلاف ښه مقاومت کاوه.
وروسته مي د پلار نظر بدل شو او غوښتل یې همدا ځای نور د تل لپاره پریږدي.
مګر د سیمې د خلکو دا پریکړه نه وه خوښه او مونږ ته ټینګ وو چې له دوئ سره پاتې شو، خو پلار مي ورته خپل عذر وواېه ، او ورته ویې ویل چې تاسی له مونږ سره ډیر تکلیف شوي یاست، مونږ غواړو نور د اوسیدو لپاره دا سیمه پریږدو.
که خدای وکړل چې افغانستان له امریکایي اشغاله آزاد شو او په سعودي کې مونږ ته د اوسیدو زمینه مساعده شوه زه تاسو ته دا وعده درکوم چې د حرم مکې په څنګ کې به ستاسې لپاره خاص کور جوړوم، هغوئ ته یې نورې نغدې مرستې هم ورکړې او ښه یې خوشاله کړل.
هغوئ مي د پلار د دې ژمنې په اوریدو ډیر خوشاله او ورڅخه وې غوښتل چې د ژمنې د عملي کولو په نیت د لاس قول ورکړي، چې پلار مي هم د موافقې په دود خپل لاس د هغوئ پر لاسونو د پاسه کیښود.
هغه و چې ابو عامر دا مهال له جلال آباده راغی ، پلار مي تر مجلس وروسته ورته ۵۰ زره ډالر ورکړل چې په ننګرهار کې ورباندې جهادي فعالیتونه ګړندي کړي، او له دې سره یې ځیني مهم اهداف ورته مشخص کړل چې باید تر هرڅه وړاندې هغه له منځه یووړل شي.
ننګرهار ته د ابو عامر په رسیدو سره واقعا هم چې نوموړي د امریکایانو خلاف مقاومت کې ښه ګرم او کوم اهداف چې مي پلار ورته مشخص کړي و د هغوئ له جملې څخه یې ځیني له منځه یووړل ، چې د یوه تر ټولو مهم هدف د له منځه وړلو د خبر په اوریدو مي پلار ډیر خوشاله سو ، د شکر سجده وکړه او ویې ویل :

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ننګرهار کې چې مجاهدینو په تیره عربو مجاهدینو ته کوم تکلیفونه رسیدلي و دا هدف د هغوی په انتقام کې له منځه یووړل شو.

مونږ لا همدا د کونړ ولایت په یوه بله سیمه کې و چې امریکایان بیا هغې سیمې ته راغلل، دا ځل هغوی مونږ ته ډیر نیږدې راغلي و، مونږ ته د امریکایي ځواکونو د را رسیدو خبر یوه افغاني مجاهد راکړ، مونږ ناست وو چې یو مخابره په لاس سړی راغی ، سترګې یې رډې (برندې) راختلې وې او په مخابره کې یې مسلسلې ښکنځلې کولې، مونږ ته یې وویل چې هغه دې امریکایان د دې غره لاندې کندې ته را ورسیدل او زښت زیات شمیر شوبلې او ټانګونه ورسره دي.

ریښتیا چې ډیر سخت موقف و ، مونږ هم سمدستی خپل بوټونه په پښو او وسلې مو را واخیستلې او د غره لوړه مو په مخه ورکړه.

سره له دې چې دا مهال په غره کې واروره هم نه وه خو مونږ په غره ختلو کې ډیر ستړي حتی نفس مو قید شو..

مونږ مخ پورته ډیر په تیزي ختلو چې د امریکایي شوبلو او ټانګونو غړونه راپسي را لنډیدل ، یو مهال چې مو ورته وکتل امریکایي همر موټرونه ډیر نیږدې راته لاندې په یوه خوړکې تیریدل، مونږ د هغوي په لیدو د یوې ونې شاته پټ کیناستو، پلارمي ویل چې تر څو هغوئ را باندې پیر نه وي کړی مونږ به ورباندې پیر نه کوو.

له دې سره ډاکټر ایمن وویل: زه خو بیا هغه محبس (تنګې کوټې ته) نه ننوځم.

هغه و چې دا کتار تیر شو مونږ را ولاړ شو بیا مو مخ پورته خپل مزله ته ادامه ورکړه.

زمونږ سیمه ییز لارښود مجاهدین چې څوک و هغوی د ګڼو ونو په منځ کې راته یو پټ ځای پیدا کړ، دا پټ ځای یوه لویه ونه وه چې کړې وړې ریښې یې دا سې په ځمکه غزیدلې وې چې د هغوی پرسر نورې وړې وړې بیخچې (څانګې) راشنې شوې وې چې د دغو ریښو او د ځمکې سطحې بلکل د یوه خندق (کدي) بڼه غوره کړې وه په دومره مساحت چې یو نفر ترلاندې په پروتیو ځایدای شوای.

خو همدې د یوه نفر ځای ته مونږ دری واړه ور ننوتلو، پلار او ډاکټر صاحب ایمن څنګ په څنګ وغزیدلو زه د دوئ دواړو پښو ته پریوتلم.

سیمه ییزلارښود مجاهد نورې څانګې او واښه پر مونږ له پاسه د لویې ونې د ریښو پرچولو باندې وا چول.

له امریکایانو سره دا مهال الوتکې نه ، خو پلې ځواکونه او زغره والو شوبلو یې تر مونږ لاندې سیمه ټوله نیولې وه.

مونږ دوه ورځې مکملې له سهاره تر ماښام لمر لویدو پوري ترهمدې ونې لاندې د ګیدړانو په ځاله کې په نهاره تیرې کړې ، نه پورته کیدای شوای ، نه مو خوراک او څښاک کولای شوای نه مو لمونځ کولای شوای آن چې رفع حاجت ته نشوای وتلای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوې ورځې وروسته چې امریکایان ولاړل ، هماغه افغانی مجاهد لاربنود مو راغی او راته ویې ویل چې نور د خطر وخت تیر شو سیمه نور په امن ده کولای شوای چې راووزې.
زه ژر را پورته شوم ترڅو چې مې پلار له هغه ځایه بهر راووت ما یې د را وتلو عکاسي وکړه چې هماغه فیلم اوس هم د السحاب نشراتي مؤسسې په آرشیف کې شته دی.
همدا راز له دغه لوړ غره څخه د بیرته راکوزیدو په مهال مې له خپل پلار او ډاکټر ایمن څخه تصویرونه واخیستل چې وروسته هماغه تصویرونه زما د پلار او ډاکټر ایمن د بیا ظهور لومړني تصویرنه وو چې په نړیوالو رسنیو کې نشر او هغوی ورباندې د تورې بورې خیال کاوه.
ورسته مو له دې ځایه څخه د مقابل غره په لوري مزل پیل کړ، دا غر ډیورنډ کرښې ته څیرمه پروت او بلې غاړې ته یې د پاکستان هیواد د سیمو او ښارونو ودانۍ ښکاریدلې.
یاد غر ډیر لوړ و او مونږ هم د شپې په تیاره کې تر سپیده چاود پوري په هغې کې مسلسل مزل وکړ، د غره څوکه دومره هسکه وه چې مونږ د هغې سرته په ورختو سره په وریځ کې پټ شو او جامې د سر او ږیرو ویښتان مو لانده شول.
دوه کسه نور لاربښودونکي هم راسره وو چې ټول شمیر مو پنځه کسه و مګر خواړه راسره فقط د دریو کسانو وو.
د سهارله راختو سره هماغه د هسک غره په لوړو کې یوه کلې ته ورسیدو، خو له هغه مو لاره چپه کړه او خپل مزل مو دغره څوکې ته د رسیدو په نیت اوږد کړ.
د غره د سر څوکې ته په رسیدو سره مې پلار وویل چې دلته به لیږ دمه وکړو، بیا به ځو له خیره سره .
همالته مو تر ونو لاندې لیږ ځای سم کړ او ټولو ورباندې ډډې ووهلې.
تقریبا لس دقیقې به نه وې تیرې شوې چې شړکنده باران راباندې پیل شو، مونږ چې توله شپه مزل کړی و دومره ستړي و چې له باران څخه د پټیدو لپاره له ځایه نشوای ولاړیدلای.
لماسره ترځان د خپلې کیمرې ډیر تشویش و چې لنده نشي دا دیوه کال عکاسي کړې خوارۍ به مې ټولې برباد شي.
ځکه به مې هغه په راسره جامو کې تاو او ترځان لاندې کوله.
باران وروسته ورو خو له لمر ځرک سره بلکل ودریده ، له دې سره سم مو بیا مزل پیل کړ ، لاربښودو مجاهدینو مو د وروستي منزل د رالندیدو ډاډ را کاوه او تر هر څو ګامه وروسته به یې راته ویل :
نور را رسیدلي یو.
د دې سفر ډیر جریان مې هم په راسره کیمرې کې عکاسي کړې او فعلا هم راسره موجود دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس نور زمونږ په سفر کې بلکل یو بله مرحله پیلیږي:
ځکه مونږ د دې هسک غره له ځوکې ښخه د راښکته کیدو په حال کې نور د پاکستان په لور ور روان یو، همدلته ډیرې ستړیا له یوې خوا لوږې او تندې له بلې خوا نور د ښنو سیک را ختم کړ، هماغه و چې په لاره کې یوې داسې لوې ډبرې (صخرې) ته ورسیدو چې منځ یې کډی او د تازه باران اوبه ورکې ډنډ شوې وې.
هغه اوبه مو په مزه مزه وڅښلې او د مزله پوره کولو لپاره مو ملاوې وتړلې.
دې مزله مو د ورځې ډیره برخه ونیوله چې یواځې نیم ساعت مو پکې دمه وکړه ، بالاخره ماسپښین مهال یوه کلې ته د پټیدو لپاره ور و رسیدو ، د هغه کور اوسیدونکې پښتانه او ډیر میلمه پال خلک و مونږ یې ډیر ونازولو او د احتیاط له وجې په خپل کورکې د ماشومانو خونې ته د ننې ور وستلو مونږ چې هغې کوټې نه ور دننه شولو داسې مو حس کړه چې کوربنو همدا زمونږ پخاطر خپل ماشومان تازه له همدې خونې بل ځای ته لیږلي. ځکه هلته د پاتې بسترو او بالښتونو د تازه پاڅول شویو تنکیو ماشومانو بوي ته ..
په دې کور کې مونږ د مختار (خالد الشیخ) د راتلو په انتظار تم شولو.
دا کلی د هماغه هسک غره په ډډه کې پروت او تر سرک پوري نیم ساعت لاره وه ، ځکه زمونږ راه بلد ملګري ډیر په تشویش کې وو او را ته ویل یې چې دا سرحدې سیمې دي ، تر همدې کلي لاندې امریکایان او د هغوئ جاسوسان ولاړوي، ښه خبره داده چې مونږ لاندې ورکوز نشو، ما ته مي پلار وویل چې ته او یو راه بلد د لاري معلوملو لپاره ورشئ، هغه یوه شفري نښه هم راکړه چې که خدای مکړه مونږ ونیول شو دوئ به له نیول کیدو ښخه خوندې وي.
مونږ چې لاندې ورکوز شوو هیڅ هم نه وو ، هماغه و چې دوئ ته مو د راتګ اشاره وکړه پلار او ډاکټر صاحب هم راکوز او همدلته د سړک پر سر مختار(خالد الشیخ) له پیجارو موټر سره راته انتظار و.
خالد الشیخ په همدې پیجارو موټر کې د پیښور ښار یوه خوندي کورته ورسولو او هلته مو ته د ستړي سفر له ستوماني ښخه دوه ورځې پر لپسې آرام وکړ.
وروسته مي مور(میره) او یوه میریزي خور هم دغه کورته د پلار لیدو ته راغلي.
دلته په را رسیدو سره مو ځو ورځنی ستړي سفر یو پړاو پایته ورسیده او تر دوه ورځنی دمې وروسته مي پلار زما د تشویق او هڅونې په غرض راته ویل چې ته نور زلمی شوی یې ته باید ولاړ شي او ځانته نور د واده غم وخوري.
ما د واده په خبره ځان کوڼ واچاو خو ده راته په سوډانی لهجه په موسکي حالت کې وویل :
[یازول .. یازول .. دایرین نشوف أولادك یازول]..
اي ځواکمن او ځیرک زلمیه ! نور مونږ غواړو ستا اولادونه و وینو!
زه پوهیدم چې زما پلار ما د راتلونکو مسؤلیتونو لپاره په یوه تشویقي لهجه پوهوي ، هماغه و چې ما هم د ده خبره ورسره ومنله او له ده ښخه په جلا کیدو سلاشوم ، ده ځو نفره لماسره

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ملګرتیا په غرض راته راوغوښتل او ماته یې ۵۰۰۰ ډالر د سفرخرڅه راکړه خو راته ویې ویل چې دا مې د دې لپاره درکړل چې ته د خپل د واده کار وبار وربانديې جوړکړې.
مخکې تر دې چې زه له خپل پلار سره مخه ښه وکړم ، د امنیتي ملحوظاتو له کبله مې د پلار او ډاکټر صاحب ایمن د جلا کیدو پریکړه هم شوې او هغه هم په بیل ځای کې ځای پرځای شوي و.
ماهم د وروستي ځل لپاره د خپل پلار لاسونه ښکل او د بل نوي پړاو د پیلولو په غرض تري رخصت شوم.

***

د ۲۰۱۱ کال د مې دوهمه:
شپه ښه پخه شوې وه، پلار مې د خپل دري پوړیز کور په دریم منزل کې ویده وه چې په لاندني پوړکې د نابلده غږونو په اوریدو را وغورځیده .
خپل زوي خالد ته یې ویل :
خالده ته ورښکته شه دا څه دي؟
خالد په بیړه را ولاړ او ښکتني پوړته ور روان شو.
کوم نا بلده غږونه چې زما پلار یې له خواړه خوبه را ویښ کړ هغه مو د کور په انګړ کې له هوا څخه د امریکایي کوماندو د راښکته کیدو غږونه و کوم چې په دې شپه کې د برید کولو لپاره راغلي وو.
یادو ځواکونو د دې برید لپاره ځانګړی تکتیک کارولی و، هغوی په دوو داسې ځانګړو پوځي څرخکو کې د کور تر انګړه ځان رارسولی و چې هیڅچا یې غږ نه و اوریدلی .
نه یواځې دا چې د هغوی څرخکو غورهاری نه کاوه ؛ بلکې د وسلو پیرونو یې هم غږ نه درلود.
زما پلار، د کورنۍ غړي او د هغوئ ګاونډیان د امریکایي ځواکونو په پیرونو نه ؛ بلکې د هغې څرخکې د انفجار په غږ راویښ شول کومه چې د کور په انګړ کې د ښکته کیدو په مهال پرځمکه راپریوته .
دواړه څرخکې مخکې تر دې چې د کور په انګړ کې ښکته شي له هوا نه یې کوماندویي ځواکونه د کور په انګړ کې پلي کړي ول.
هغوی ډیر په چټکي خپل عملیات تر سره کړل، خالد ورور مې چې د پلار په امر لاندې ورښکته کیده له خپلې کمرې لاندني پوړ ته په زینو کې و چې امریکایي ځواکونو وربانديې د بیغږه وسلو شپیلۍ راوړولې او دی یې د تل لپاره خاموشه کړ (وواژه)
د خالد تر وژلو سمدستي ورسته همداسې په ګړندیو ګامونو دریم پوړ ته راوختل ، د پلار د خوب خونې ته له ورننوتو سره سم یې پر هغه پیر وکړ، نوموړی یې ځای پرځای وویشت او پرځمکه راپریوت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا مهال له نوموړی سره وسله نه وه، زما مور (میره) مي د ویشتونکي امریکایي پوځي وسلې ته لاس ور واچاوه او له هغه سره چنګال شوه ، خو بیرحمه وژونکي هغه پرځمکه وغورځوله او بیایي په پښه وویشتله چې اوس هم هغه پښه نشي ور ټولولای.
تر دې ورسته یې زمونږ د کور ټولې ښځې او ماشومان په یوه کمره کې سره راغونډ کړل لاسونه یې تر شا ور وتړل او د ټولو مخونه یې د یوال ته وګرځول.
لېږ ګړۍ وروسته مي ورته د پلار په وینو لړلی جسد راوړ او د هغوی ترشا یې پرځمکه وغزاوه .
۹ نمبر پوځي د کور پر ښځو او ماشومانو غږ وکړ او ورته ویې ویل:
ورته وګورئ!
دا څوک دی ؟
هغوئ ټولو د یاد جسد په لیدو سره په یوه غږ ورته وویل :
هذا عبد الله (دا عبدالله دی.)
تردې وروسته یې دوئ ته وویل چې تاسو مو بیرته مخونه دیوال ته واړوئ او له دې سره سم مي د پلار بیروحه جسد له ځان سره یووړ او د خالد هغه یې همالته پرېښود.
د امریکایي سرتیرو تر تللو څه وخت وروسته پاکستاني پوځیان راغلل، او د امریکایانو لخوا لاس تړلي ښځې او ماشومان هغوی له ځانه سره بوتلل.
د کور په انګړ کې یوه نه زغمل کیدونکي فضا حاکمه وه ، د خالد مور د خالد جسد ته په رارسیدو سره پر هغه ورتیټه ، د هغه په وینو لړلی تندی یې د وروستي ځل لپاره ښکل کړ او نور تري روانه شوه.
د کور په کونج کې د کور عمومي دروازې ته نیږدې ځانګړی ځای و چې په هغه کې پیره دار له خپلې دری کسیزې کورنۍ (میرمن او دووزامنو) سره اوسیده او په همدې شپه ورته یوبل میلمه هم راغلی و.
برید کوونکو هغوئ له میلمه سره ټول یوځای ووژل ...
دا پیره دار هماغه ابو احمد الکویتي (افغانی) و چې د کونړ غرونو ته مي پلار ته په یوه خوندي ځای کې د کور جوړولو په نیت راغلی ، په ایبټ آباد کې دا کور د ده په نوښت جوړ شوی او تر لس کاله زیات وخت ورسره په همدې کلی کې د پیره دار په توګه پاتې شوی و.
امریکایي ځواکونو خپله هماغه غورځیدلې څرخکه هم ورسره یووړه خو د اسامه ، خالد او نورو شهیدانو په وینو ککړ کور یې همداسي ړنګ ښګ پرېښود...

یادونه : دغه معلومات د ایکس (EXILE) انګریزي کتاب څخه پښتو ته ژباړل شوي دي.
پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library